

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Fra SK · stemplet 27. feb. [1842] · til Emil Boesen

Citation: Kierkegaard, Søren: "Fra SK · stemplet 27. feb. [1842] · til Emil Boesen", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 2v. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b79-txt-shoot-n86.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Fra SK · stemplet 27. feb. [1842] · til Emil Boesen

Min kjære Emil!

Schelling vrøvler grændseløs baade i extensiv og intensiv Forstand. Jeg forlader Berlin og iler til Kbhvn. ikke imidlertid, som Du vel forstaaer, for ved et nyt Baand, at bindes, nei, jeg behøver min Frihed, det føler jeg nu mere end nogensinde. Et Msk med min Excentricitæt bør have sin Frihed indtil han møder en Magt i Livet, der som saadan kan binde ham. Jeg kom[mer] til Kbhv. for at fuldføre Enten – Eller. Det er min Yndlingstanke og jeg lever deri. Du skal see denne Tanke er ikke til at kimse af. Mit Liv kan ingenlunde ansees for afsluttet endnu, jeg føler at jeg har endnu et stort Depositum i mig.

Schelling skylder jeg Noget. Jeg har nemlig lært, at det behager mig at reise om end ikke for Studiernes Skyld. Saasnart jeg er færdig med Enten – Eller saa flyver jeg ud igjen som en munter Fugl. Reise maa jeg. Før har jeg aldrig haft Lyst dertil; men først maae jeg være færdig med Enten – Eller, og det kan kun skee i Kbhv.

Hvad synes Du derom? Du har formdl. længtes stundom efter mig, hav nu blot lidt Taalmodighed, snart skal jeg være hos Dig, og endnu er min Tanke ikke gold og ufrugtbar, endnu svulmer min Læbe, og denne min Veltalenhed, som Du i det mindste har Sands for, er endnu ikke forstummet.

Jeg begriber egl. ikke, hvorledes jeg saa længe har holdt den Trældom ud her i Berlin. Kun Søndagen til min Frihed, ingen Udflugter, lidt Munterhed. Nei ellers Tak. Jeg er et Søndagsbarn og det betyder, at jeg skal have de 6 Dage fri og kun arbeide een Dag om Ugen.

Meget, saare Meget har jeg at sige Dig. Du har formdl. ikke synderlig forstaaet mig af og til. Nu det vil vel give sig. Jeg duer nu hell. ikke stort til at skrive Breve. Til Dig har jeg i almdl. skrevet i sam[me] Øieblik som jeg modtog det, i bogstaveligste Forstand. Det gjør mine Breve livlige; men de have derfor ofte ikke stort mere at sige, end en mundtlig Samtale. Bag efter har jeg ofte min Møie dermed. Det Meste har jeg vel glemt, men en enkelt Ting kan jeg erindre og nu synes jeg det er ingen Ting. Naturligviis er det da ogsaa kun til Dig, jeg skriver saaledes. Dig er jeg vant til at betragte som et absolut taust Vidne til de meest momentane Bevægelser i min Sjæl. Oversigten bevarer jeg dog ret godt.

For Dig haaber jeg ogsaa at det vil have sin Betydning, at jeg kommer. Det er dog vel ikke for meget sagt, at der er eet Msk., for hvem jeg har Betydning. Da vil vi atter aabne vor Fiscus, jeg har ikke sat overstyr, tvertimod jeg har samlet til Bunke, vi kan deraf leve mange glade Dage. Naar jeg da faaer Dig under Armen, Cigarren tændt, ell. naar Professoren sidder paa Bukken stolt og strunk og blæser af hele Verden, stolt af, at han kjører for mig, der ogsaa blæser af hele Verden, og vi gjør Holdt og Du har Venskab nok til ret at kunne paavirkes af hvad jeg kan foredrage for Dig: Hurra for mig og Dig siger jeg, den Dag forglemmes aldrig.

Mere har jeg nu ikke skriftligt at sige Dig, Du vaager dog vel paa det strængeste over at Ingen Uvedkommende faaer mine Breve at see, læser i Dem, samt at man Intet læser paa Dit Ansigt. Den Forsigtighed forstaaer Du vel. Du [veed], hvorledes jeg er, naar jeg taler med Dig springer jeg splitterneøgen omkring, med andre Msk. er jeg altid uhyre beregnende.

Min kjære Emil
lev vel
Din S. K.
An

dem Her Cand: th: E: Boesen

Copenhagen
fr.

Philosophgangen